

Погорецький М. А.,
доктор юридичних наук, професор,
завідувач кафедри правосуддя
юридичного факультету
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка,
Заслужений діяч науки і техніки України

Гринюк В. О.,
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри правосуддя
юридичного факультету
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

ВИЗНАЧЕННЯ ПРОКУРОРОМ ПІДСЛІДНОСТІ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

У статті на підставі результатів аналізу наукових джерел, чинного процесуального законодавства та матеріалів практики досліджено проблемні питання визначення прокурором підслідності. Обґрунтовується, що повноваження прокурора щодо визначення підслідності кримінальних проваджень впливають з його конституційної функції щодо здійснення прокурором процесуального керівництва досудовим розслідуванням незалежно від відомчої належності органів досудового розслідування та є проявом підготовки і реалізації кримінальної процесуальної функції обвинувачення. Розглянуто проблемні питання порушення правил підслідності, що може мати наслідком прийняття незаконних, необґрунтованих процесуальних рішень і визнання доказів недопустимими під час судового провадження.

Ключові слова: прокурор, підслідність, досудове розслідування, недопустимість доказів, функція обвинувачення.

В статье на основе результатов анализа научных источников, действующего процессуального законодательства и материалов практики исследованы проблемные вопросы определения прокурором подследственности. Обосновывается, что полномочия прокурора по определению подследственности уголовных производств вытекают из его конституционной функции относительно осуществления прокурором процессуального руководства досудебным расследованием независимо от ведомственной принадлежности органов досудебного расследования и является проявлением подготовки и реализации уголовной процессуальной функции обвинения. Рассмотрены проблемные вопросы нарушения правил

подследственности, что может повлечь принятие незаконных, необоснованных процессуальных решений и признание доказательств недопустимыми на стадии судебного производства.

Ключевые слова: прокурор, подследственность, досудебное расследование, недопустимость доказательств, функция обвинения.

Постановка проблеми. Проведення конституційної реформи в частині правосуддя та реформування кримінальної юстиції передбачає, у тому числі й вдосконалення діяльності органів досудового розслідування, прокуратури, що сприятиме підвищенню ефективності в досягненні завдань кримінального провадження, які передбачені ст. 2 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України).

На підвищення ефективності в досягненні зазначених завдань у кримінальному провадженні спрямований інститут підслідності, чітка правова регламентація якого сприяє належній реалізації функції обвинувачення під час здійснення досудового розслідування, підвищення його ефективності, уникнення дублювання в роботі органів досудового розслідування, виключення участі у здійсненні досудового розслідування неналежних суб'єктів.

Актуальність дослідження проблемних питань визначення прокурором підслідності кримінальних проваджень зумовлена також тим, що до ст. 216 КПК України з часу прийняття КПК України 2012 р. внесено низку змін і доповнень, що свідчить про недосконалість правової регламентації зазначеного правового інституту. В окремих випадках порушення правил підслідності зумовлює недотримання розумного строку досудового розслідування та визнання доказів недопустимими, а прийнятих на їх основі процесуальних рішень – необґрунтованих та/чи незаконних.

Аналіз попередніх досліджень. У юридичній літературі питанням підслідності кримінальних прова-

джень присвячено праці Ю.П. Алєніна, В.В. Вапнярчука, В.Г. Гончаренка, А.Я. Дубинського, В.С. Зеленецького, А.В. Іщенка, О.В. Капліної, Ю.І. Кіцана, О.П. Кучинської, Л.М. Лобойка, Є.Д. Лук'янчикова, О.Р. Михайленка, В.Т. Нора, В.О. Попелюшка, Д.Б. Сергєєвої, С.М. Смокова, С.М. Стахівського, М.С. Строговича, О.Ю. Татарова, В.М. Тертишника, Л.Д. Удалової, М.І. Хавронюка, С.С. Чернявського, В.П. Шибіка, О.Г. Шило, М.Є. Шумила, О.Г. Яновської та інших вітчизняних учених. Проте, недостатньо дослідженими залишаються питання щодо процесуального порядку визначення підслідності кримінальних проваджень прокурором і вплив порушень правил підслідності на допустимість доказів, з'ясування яких і є **метою** цієї статті.

Виклад основного матеріалу. З'ясування питання щодо процесуального порядку визначення підслідності кримінальних проваджень прокурором і вплив порушень правил підслідності на допустимість доказів потребує авторського визначення поняття «підслідність» та її видів, які є дискусійними в теорії кримінального процесу.

Інститут підслідності кримінальних проваджень відіграє важливе значення для належного здійснення досудового розслідування та подальшого судового розгляду кримінальної справи.

Водночас законодавець в окремих випадках ототожнює терміни «підслідність» і «компетенція». Зокрема, відповідно до частини другої ст. 218 КПК України у випадку, якщо слідчому із заяви, повідомлення або інших джерел стало відомо про обставини, які можуть свідчити про кримінальне правопорушення, розслідування якого не віднесене до його компетенції, він проводить роз-

слідування доти, доки прокурор не визначить іншу підслідність.

На законодавчому рівні як у КПК України 1960 р., так і в КПК України 2012 р. відсутнє визначення поняття підслідності. Немає визначення поняття підслідності і в КПК інших країн.

У юридичній науці існує плюралізм думок щодо поняття «підслідність».

У теорії кримінального процесу також зустрічається ототожнення термінів «підслідність» і «компетенція», що, своєю чергою, відбивається й на авторських визначеннях цих понять. Так, наприклад, В. М. Савицький ототожнював поняття «компетенція» та «підслідність», виділяючи універсальну, виключну та обмежену компетенцію, як види підслідності [1, с. 190].

Ми підтримуємо позицію тих правників, які вважають, що терміни «компетенція» та «підслідність» не є рівнозначними і співвідносяться між собою як ціле та частина.

У цьому контексті вважаємо слушною думку Л. М. Лобойка, який зазначає, що одним із структурних елементів кримінально-процесуальної компетенції є предмет відання, під яким слід розуміти підслідність і підсудність кримінального провадження [2, с. 5].

Розкриваючи поняття та зміст підслідності, М. С. Строгович зазначав, що підслідність – це властивість справи, відповідно до якої вона відноситься до відання того чи іншого слідчого або категорії слідчих [3, с. 41].

М. М. Михеєнко, В. Т. Нор, В. П. Шибіко стверджують, що «підслідність кримінальних справ – це сукупність встановлених законом ознак справи, відповідно до яких вона належить до відання того чи іншого органу розслідування» [4, с. 97].

Таким чином, підслідність визначається як сукупність встановлених законом ознак кримінального провадження, залежно від яких законодавець відносить його до компетенції того чи іншого органу досудового розслідування.

Відповідно до статей 216, 218 КПК України доцільно виділити такі види підслідності: 1) предметна (родова) – визначається кваліфікацією злочину і призначена для розмежування підслідності між органами досудового слідства різних відомств (ч. 1, абз. 1 ч. 2, абз. 1 ч. 3 ст. 216); 2) територіальна – визначається місцем вчинення злочину (ч. 1, 3 ст. 218 КПК України); 3) персональна – визначається такою ознакою суб'єкта злочину, як займана посада (ч. 4, 5 ст. 216 КПК України); 4) за зв'язком проваджень (абз. 2 ч. 2, абз. 2 ч. 3, ч. 6, ч. 8 ст. 216 КПК України); 5) альтернативна – визначається за тим органом, який перший розпочав досудове розслідування (ч. 8 ст. 216 КПК України).

Проектом Закону України «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо окремих питань визначення підслідності для забезпечення оперативності та ефективності кримінального провадження» від 03 жовтня 2016 року № 5212 [5] запропоновано встановити, що «у виняткових випадках з метою забезпечення оперативності та ефективності кримінального провадження Генеральний прокурор (виконувач обов'язків Генерального прокурора) має право доручити здійснення досудового розслідування кримінального правопорушення органу, якому це правопорушення не підслідне, але який розпочав щодо нього досудове розслідування у встановленому цим Кодексом порядку. Спір про підслідність у даному випадку не допускається». У проекті пропонується визначити ще один вид підслідності, який може бути названий конкуруючим та який залежить від розсуду Генерального прокурора. В зазначеному положенні законопроекту, на нашу думку, є низка оціночних понять (у виняткових випадках, забезпечення оперативності та ефективності кримінального провадження), що може спричинити суб'єктивне їх тлумачення в кожному конкретному випадку та містить у собі ризики

для зловживань у праві штучної зміни правил підслідності.

За своєю суттю альтернативна підслідність конкурує з предметною, оскільки по відношенню до неї є спеціальною. Зазначене, на нашу думку, може призвести до виникнення суттєвих ускладнень щодо застосування норм про предметну та альтернативну підслідність. Крім того, традиційно в правовій доктрині альтернативна підслідність має місце тільки тоді, коли законодавець визначається з виключним переліком випадків, щодо яких можливий розгляд питання про застосування такого виду підслідності. Разом з тим існує відмінність між альтернативною та конкуруючою підслідністю. Альтернативна підслідність залежить від того, хто першим виявив кримінальне правопорушення чи розпочав кримінальне провадження, залежно від цього відповідний орган досудового розслідування і буде здійснювати в подальшому таке досудове розслідування. Конкуруюча підслідність, крім ознаки виявлення кримінального правопорушення, залежить також від рішення Генерального прокурора про доручення здійснення досудового розслідування одному із органів, який виявив кримінальне правопорушення.

У кримінальному провадженні питання щодо визначення підслідності виникає, як правило, під час проведення досудового розслідування на різних його етапах. Також воно може виникнути й на судових стадіях процесу при вирішенні питання про допустимість доказів, які отримані під час проведення досудового розслідування з порушенням правил підслідності.

Важливого значення на початковому етапі досудового розслідування набуває питання про визначення підслідності кримінального провадження. Слід зазначити, що питання про визначення підслідності не виникає при прийомі заяв або повідомлень про кримінальне правопорушення та їх реєстрації у відповідних відомчих облі-

ках, оскільки досудове розслідування розпочинається з моменту внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі – ЄРДР), Положення про порядок ведення якого затверджено 06 квітня 2016 року № 139 [6]. Крім того, відповідно до частини першої ст. 214 КПК України слідчий, прокурор невідкладно, але не пізніше 24 годин після подання заяви, повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення або після самостійного виявлення ним з будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення, зобов'язаний внести відповідні відомості до ЄРДР та розпочати розслідування.

Обставинами, що можуть свідчити про кримінальне правопорушення, тобто підставою початку досудового розслідування, є ознаки кримінального правопорушення (суспільна небезпечність, протиправність, винуватість та караність). Для початку досудового розслідування необхідна така мінімальна кількість ознак: суспільна небезпечність і протиправність як ознака правопорушення; об'єкт і об'єктивна сторона як ознаки складу правопорушення. Крім того, підстави для початку досудового розслідування є оціночною категорією, оскільки визначаються слідчим чи прокурором залежно від фактичних даних, що містяться у відповідних приводах до початку досудового розслідування, та ознак самого правопорушення і його складу. Зазначене питання вирішується в кожному конкретному випадку слідчим чи прокурором залежно від характеру кримінального правопорушення, його особливостей та обставин вчинення [7, с. 378].

Таким чином, питання про визначення підслідності виникає не з моменту подачі самої заяви чи повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення та її реєстрації, а з моменту внесення відповідних відомостей до ЄРДР.

Відомості до ЄРДР можуть бути внесені як слідчим органу досудового розслідування, до якого надійшла за-

ява про злочин і в якому вона прийнята та зареєстрована у відомчому обліку, так і прокурором. Розглянемо ці два випадки внесення відомостей до ЄРДР більш детально, оскільки вони мають значення для вирішення питання про підслідність кримінального правопорушення.

Якщо заява чи повідомлення про вчинення кримінального правопорушення надійшла до органу досудового розслідування, керівник органу досудового розслідування відповідно до пункту 1 частини другої ст. 39 КПК України визначає слідчого (слідчих), який здійснюватиме досудове розслідування. Законодавець у ст. 214 КПК України передбачає обов'язок слідчого невідкладно, але не пізніше 24 годин після подання заяви чи повідомлення про кримінальне правопорушення або після самостійного виявлення ним з будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення, внести відомості про кримінальне правопорушення до ЄРДР. Про початок досудового розслідування слідчий невідкладно у письмовій формі повідомляє керівника органу прокуратури, зазначаючи підставу початку досудового розслідування та інші відомості, передбачені частиною п'ятою ст. 214 КПК України. Про початок досудового розслідування кримінальних правопорушень, які слідчому не підслідні, останній доводить до відома керівника органу прокуратури у повідомленні про початок досудового розслідування.

Керівник органу прокуратури відповідно до частини другої ст. 218 КПК України, ознайомившись зі змістом повідомлення та виявивши факт розслідування слідчим кримінального правопорушення, яке не віднесено до його підслідності, виносить постанову про визначення підслідності, у якій зазначає відомості про: обставини кримінального провадження; орган досудового розслідування, якому відповідно до ст. 216 КПК України підслідне розслідування даного кримінального правопорушення;

місце проведення досудового розслідування та слідчий підрозділ, уповноважений здійснити досудове розслідування. Така ж постанова може бути винесена і прокурором – процесуальним керівником кримінального провадження, якщо про зазначені обставини йому стане відомо пізніше, після його призначення. Відомості, зазначені у постанові прокурора про визначення територіальної підслідності, заносяться до ЄРДР. Зазначене узгоджується з частиною другою ст. 218 КПК України, відповідно до якої, якщо слідчому із заяви, повідомлення чи з інших джерел стало відомо про обставини, які можуть свідчити про кримінальне правопорушення, розслідування якого не віднесено до його компетенції, він проводить розслідування доти, поки прокурор не визначить іншу підслідність.

У другому випадку, коли відомості про кримінальне правопорушення до ЄРДР внесені прокурором, він зобов'язаний невідкладно, але не пізніше наступного дня, з дотриманням правил підслідності передати наявні у нього матеріали до органу досудового розслідування та доручити проведення досудового розслідування. Керівник органу досудового розслідування в такому випадку після отримання матеріалів досудового розслідування визначить конкретного слідчого, який і буде здійснювати досудове розслідування.

Таким чином, на початковому етапі досудового розслідування виключно прокурор (процесуальний керівник) вирішує питання про визначення підслідності з урахуванням її правил, де визначальним є кваліфікація кримінального правопорушення, яка зазначається в ЄРДР. У зв'язку з цим, однією з проблем, з якою зіткнулися правозастосовники, є необхідність внесення до ЄРДР попередньої правової кваліфікації кримінального правопорушення із зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність.

При цьому слід зауважити, що законодавець не вимагає вірогідних знань

при вирішенні питання про кримінально-правову кваліфікацію на початковому етапі досудового розслідування. Така кваліфікація може ґрунтуватися й на імовірних знаннях.

Повноваження щодо визначення підслідності кримінальних проваджень прокурором впливають із конституційної функції прокурора щодо здійснення ним організації та процесуального керівництва досудовим розслідуванням незалежно від відомчої належності органів досудового розслідування (ст. 131–1 Конституції України). Такі повноваження прокурора також спрямовані на підготовку та реалізацію функції обвинувачення на стадії досудового розслідування з метою підготовки до підтримання публічного обвинувачення у суді. На стадії досудового розслідування саме прокурор вирішує усі питання, які пов'язані із визначенням підслідності кримінального провадження.

Слід зазначити, що чинний КПК України не передбачає чіткого процесуального порядку зміни підслідності кримінального провадження прокурором, а, як наслідок, і заміни прокурора у зв'язку із передачею кримінального провадження іншому органу досудового розслідування. Саме тому може мати місце передача прокурором (процесуальним керівником) кримінального провадження до будь-якого органу досудового розслідування відповідно до правил підслідності. Крім того, слід враховувати, що підслідність за Національним антикорупційним бюро України є виключною і відповідно до частини п'ятої ст. 214 КПК України забороняється доручати здійснення досудового розслідування кримінального правопорушення, віднесеного до його підслідності, іншому органу досудового розслідування.

Відповідно до частини другої ст. 19 Конституції України державні органи та їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

У Рішенні Конституційного суду України від 20 жовтня 2011 року № 12-рп/2011 у справі за конституційним поданням Служби безпеки України щодо офіційного тлумачення положення частини третьої ст. 62 Конституції України зазначається, що обвинувачення у вчиненні злочину не може бути обґрунтоване фактичними даними, одержаними в незаконний спосіб, а саме: з порушенням конституційних прав і свобод людини і громадянина; з порушенням встановлених законом порядку, засобів, джерел отримання фактичних даних; не уповноваженою на те особою тощо [8]. Таким чином, порушення правил підслідності під час досудового розслідування може мати наслідком визнання доказів недопустимими під час судового провадження, оскільки однією з умов допустимості доказів є наявність належного суб'єкта отримання доказів відповідно до ст. 93 КПК України.

Виходячи з положень доказового права, доказ визнається допустимим, якщо він отриманий належним суб'єктом у порядку, встановленому КПК України, а недопустимий доказ не може бути використаний при прийнятті процесуальних рішень. На нього не може посилатися суд при ухваленні судового рішення (ч. 1, 2 ст. 86 КПК України).

На важливість дотримання правил підслідності як умови допустимості доказів також вказує Вищий спеціалізований суд з розгляду цивільних і кримінальних справ у своєму листі від 13 вересня 2016 року № 9–2388/04–16 [9].

Частиною третьою ст. 87 КПК України регламентовано питання визнання доказів недопустимими у разі, якщо їх отримано після початку кримінального провадження шляхом реалізації органами досудового розслідування чи прокуратури своїх повноважень, не передбачених КПК України, для забезпечення досудового розслідування кримінальних правопорушень.

У той же час аналіз судової практики свідчить про неоднакове застосуван-

ня судами частини третьої ст. 87 КПК України, що потребує системного аналізу у вирішенні питання про належного суб'єкта здійснення досудового розслідування.

Слід зазначити, що у частині третій ст. 87 КПК України йдеться про реалізацію повноважень органами досудового розслідування та прокурором, що не передбачені КПК України і, на нашу думку, посилення виключно на ст. 216 КПК України в цьому аспекті є недостатнім.

На підтвердження цієї думки можна навести ухвалу Апеляційного суду Житомирської області від 08 квітня 2014 року № 295/13337/13-к, в якій зазначено, що, не дивлячись на те, що слідчі органів безпеки відповідно до частини другої ст. 216 КПК України не здійснюють досудове розслідування злочину, передбаченого ст. 307 КК України, слідчий проводить розслідування доти, доки прокурор не визначить іншу підслідність, а тому постанова прокуратури Житомирської області від 03 квітня 2013 року про визначення підслідності є мотивованою [10].

У статті 216 КПК України визначається підслідність органів досудового розслідування, в тому числі виключна підслідність НАБУ, і законодавець в цій статті не визначає конкретні повноваження цих органів. На нашу думку, при вирішенні питання про визнання доказів недопустимими відповідно до частини третьої ст. 87 КПК України, крім урахування дотримання правил підслідності (ст. ст. 218, 218 КПК України), необхідно керуватись ст.ст. 38–40, Главами 20, 21 КПК України, які передбачають повноваження слідчого, керівника органу досудового розслідування та прокурора під час здійснення ними своїх повноважень у конкретному кримінальному провадженні, в тому числі й при проведенні слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій.

Крім того, частиною п'ятою ст. 36 КПК України визначено право Генерального прокурора та інших прокурорів сво-

єю мотивованою постановою доручити здійснення досудового розслідування будь-якого кримінального правопорушення іншому органу досудового розслідування в разі здійснення неефективного досудового розслідування, за виключенням кримінальних правопорушень, підслідних НАБУ.

Як було вже зазначено, складність у правозастосуванні норм КПК України щодо початкового етапу досудового розслідування виникає в тих випадках, коли необхідно внести до ЄРДР відомості про попередню правову кваліфікацію кримінального правопорушення із зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність.

Крім того, по деяких кримінальних правопорушеннях неможливо взагалі зробити попередню кваліфікацію, оскільки відсутня достатня кількість даних для того, щоб можна було зробити висновок про те, який же конкретно злочин вчинений, визначити спеціального суб'єкта його вчинення чи встановити розмір шкоди.

Отже необхідним є запровадження певного періоду, протягом якого слідчий зможе перевірити отриману інформацію. Але, у кримінальному провадженні може виникнути необхідність провести невідкладні слідчі (розшукові) дії чи здійснити повідомлення про підозру затриманій особі в стислі строки (ч. 2 ст. 278 КПК України).

Очевидно, що у зазначених випадках вести мову про зміну підслідності є недоречним, оскільки це може призвести до втрати доказів у кримінальному провадженні.

На відміну від чинного КПК України, КПК України 1960 р. у частині другій ст. 116 передбачав, що «слідчий, встановивши, що дана справа йому не підслідна, зобов'язаний провести всі невідкладні дії, після чого передає справу прокуророві для направлення її за підслідністю». На нашу думку, зазначене положення було б доцільно передбачити і у КПК України 2012 року.

Відповідно до частини другої ст. 218 КПК України після початку досудового розслідування, якщо слідчому стане відомо про обставини, що можуть свідчити про кримінальне правопорушення, розслідування якого не віднесене до його компетенції, він проводить розслідування доти, доки прокурор не визначить іншу підслідність.

Таким чином, виключно до повноважень процесуального керівника відноситься визначення підслідності кримінального правопорушення. Проте, чинний КПК України не визначає процесуального порядку та строків розгляду питань, які пов'язані зі зміною підслідності прокурором і передачі таких кримінальних проваджень для проведення досудового розслідування іншим органом досудового розслідування. Сьогодні зазначене питання вирішується самостійно процесуальним керівником на підставі свого внутрішнього переконання, що призводить до формування неоднозначної практики у цьому питанні та до негативних наслідків з визнання доказів, отриманих неуповноваженим суб'єктом, недопустимими, а процесуальних рішень, прийнятих на їх основі, необґрунтованими чи/та незаконними.

Зазначене свідчить про необхідність на законодавчому рівні удосконалити правову регламентацію порядку зміни підслідності з урахуванням виключних повноважень прокурора з цих питань.

Крім того, зміна кваліфікації кримінального провадження в повідомленні про підозру має наслідком зміну раніше повідомленої підозри відповідно до частини першої ст. 279 КПК України. Однак, зміна раніше повідомленої підозри не має наслідком визнання раніше отриманих доказів недопустимими відповідно до ст. 87 КПК України.

Таким чином, можна зробити узагальнений висновок про те, що для визначення підслідності має значення кваліфікація кримінального правопо-

рушення (попередня чи остаточна), яка може бути зазначена в ЄРДР чи в інших процесуальних документах (повідомлення про підозру) під час проведення досудового розслідування. Саме тому вирішення питання про визнання доказів, які зібрані у кримінальному провадженні, з ознаками підслідності за іншим органом досудового розслідування, який діяв у межах, передбачених КПК України, недопустимими буде вирішуватись судом у кожному конкретному провадженні з урахуванням усіх обставин кримінального провадження.

Підсумовуючи вищевикладене, зазначимо, що визначення прокурором підслідності кримінального провадження та передача кримінального провадження за підслідністю не чітко регламентовані чинним процесуальним законодавством. У зв'язку із цим слід регламентувати процесуальний порядок передачі кримінального провадження за підслідністю. Можна запропонувати наступний алгоритм дій: 1) слідчий за погодженням із керівником органу досудового розслідування звертається з обґрунтованим клопотанням до процесуального керівника про передачу кримінального провадження за підслідністю; 2) процесуальний керівник протягом 3-х днів розглядає зазначене клопотання та у випадку його задоволення виносить постанову про зміну підслідності; 3) у випадку відмови у задоволенні клопотання слідчий має право оскаржити таку відмову до керівника органу прокуратури, а у випадку, якщо рішення по заявленому клопотанні слідчого приймав керівник органу прокуратури, така відмова у задоволенні клопотання може бути оскаржена вищестоящому керівнику органу прокуратури. Запропоновані зміни до чинного законодавства дозволять усунути випадки порушення правил підслідності та, як наслідок, будуть спрямовані на отримання допустимих доказів і прийняття законних та обґрунтованих процесуальних рішень.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. *Савицкий В. М.* Очерк теории прокурорского надзора / В. М. Савицкий. – М.: Наука, 1975. – 384 с.
2. *Лобойко Л. М.* Кримінально-процесуальна компетенція: [монографія] / Л. М. Лобойко. – Д.: Дніпропетр. держ. ун-т внутр. справ, 2006. – 188 с.
3. *Строгович М. С.* Курс советского уголовного процесса: [в 2 т.] / М. С. Строгович. – М.: Наука, 1970. – Т. 2. – 616 с.
4. *Михеєнко М. М.* Кримінальний процес України: [підручник] / М. М. Михеєнко, В. Т. Нор, В. П. Шибіко – К.: Либідь, 1999. – 536 с.
5. Проект Закону України «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо окремих питань визначення підслідності для забезпечення оперативності та ефективності кримінального провадження» від 03 жовт. 2016 р. № 5212 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=60164.
6. Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань від 06 квіт. 2016 р. № 139 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.gp.gov.ua/ua/pd.html?_m=publications&_t=rec&id=110522.
7. *Погорецький М. А.* Функціональне призначення оперативно-розшукової діяльності у кримінальному процесі: монографія / М. А. Погорецький. – Х.: Арсіс, ЛТД, 2007. – 576 с.
8. Рішення Конституційного суду України у від 20 жовт. 2011 р. № 12-рп/2011 у справі за конституційним поданням Служби безпеки України щодо офіційного тлумачення положення частини третьої статті 62 Конституції України / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v012p710-11>.
9. Лист заступника голови Вищого спеціалізованого суду з розгляду цивільних і кримінальних справ С. І. Кравченка (вих. № 9–2388/0/4–16 від 13 верес. 2016 р.) / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://sc.gov.ua/uploads/tiny_mce/files//Лист%20Заступнику%20Генерального%20прокурора%20України%20Холодницькому%20Н.І.pdf.
10. Ухвала Апеляційного суду Житомирської області № 295/13337/13-к від 08 квіт. 2014 р. / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/38116826>.

Pohoretskyi M., Hryniuk V. Determination of the proceedings investigative jurisdiction by the prosecutor.

In the article on the basis of analyse of research results and current procedural legislation, the conception of criminal jurisdiction proceedings is analysed, its types and problematic issues of identification of the investigative jurisdiction by the prosecutor within pre-trial investigation are determined. According to the articles 216, 218 of Criminal Code of Ukraine, it is possible to identify the following types of jurisdiction: 1) objective (generic) – is identified by qualification of crime and is intended to differentiate the investigative jurisdiction between different authorities of pre-trial investigation (part 1, paragraph 1 part 2, paragraph 1 part 3 of article 216); 2) territorial – is identified by the place of crime commitment (part 1, 3 article 218 of Criminal code of Ukraine); 3) personal – is identified by the only feature of crime subject, such as current post (part 4, 5 article 216 of Criminal code of Ukraine); 4) by the connection of proceedings (paragraph 2 part 2, paragraph 2 part 3, part 6, part 8 of article 216 of Criminal Code of Ukraine); 5) Alternative – is identified by that authority which has started the criminal proceedings (part 8 of article 216). Unacceptability of alternative jurisdiction is proved, sense of which is that who has revealed the criminal misdeed or who started it should fulfil the pre-trial investigation. Alternative jurisdiction is to be only in cases when legislator clarifies himself with exceptional list of cases concerning that it is possible to apply such type of jurisdiction. It is proved that powers of identification of criminal proceedings jurisdiction by the prosecutor are caused by constitutional function of the prosecutor concerning fulfilment by him arrangements and conduct of procedural pre-trial investigation regardless of departmental belongings of pre-trial investigation authorities. Problematic issues of violation of rules of jurisdiction that can lead to acceptance prove as inadmissible issues within trial proceedings are analysed.

Key words: *prosecutor, jurisdiction, pre-trial investigation, inadmissibility of proves.*